

Lényeg Portré

2008. őszétől dr. Vuity Valéria tanárnőt nevezték ki a bajai Türr István Gazdasági Szakközépiskola igazgatói posztjára. Az ő portréját mutatjuk be.

dr. Vuity Valéria

– Mit lehet tudni a Vuity név eredetéről?
– Kutatásaim nem voltak túlságosan eredményesek. Mindössze annyit tudtam meg, hogy apai őseim Bajaszentistván alapítói közé tartoztak. Én is ott születtem, gyermekkorom Szentistvánhoz kötődik. A középiskolát már Baján, a III. Béla Gimnáziumban végeztem el.
– Pályaválasztása arra enged következtetni, hogy elsősorban a humán tantárgyak érdekelték.

– Először Mezeiné dr. Kopasz Mária tanárnő hatására biológus szerettem volna lenni, de aztán egyre inkább a magyar és a történelem került érdeklődésem homlokterébe. Ebben Szabó Kálmán tanár úrnak volt meghatározó szerepe, aki mindkét tantárgyból remek látás- és szemléletmódot adott, felkészített a jogi egyetemen való továbbtanulásra. Szegeden, a JATE Jogi Karán végeztem, majd Baján kezdtem el dolgozni a Társadalombiztosítási Kirendeltségnél. Később a kórház jogtanácsosa lettem.

– Gondolom, ez idő tájt változás történt a magánéletében is.

– Igen, férjhez mentem Nagy László közgazdászhoz, aki jelenleg a BOKK Kft. (Bajai Országos Közforgalmi Kikötő) ügyvezető igazgatója. Két gyermekünk van. Fiúnk már negyedéves közgazdász-hallgató. Remek szervező, a diákönkormányzat elnöke, „apja fia”. Kislányunk tizenegyedik osztályos bélás. Állatorvos szeretne lenni. Szenvedélye a lóspart, amit versenyszerűen űz; igen jó megyei és országos eredményekkel. Jó-

magam 1999-től a bajai Türr István Gazdasági Szakközépiskolában tanítok. Amikor a helyi tanítóképző főiskolán vállalkozásszervező szak indult, az ottani intézmény vezetése felkért, hogy vállaljak munkát, egyúttal folyamatosan részt veszek felnőttképzésen is.

– Tanítványai szerint ön szigorú, de igazságos és következetes tanár, ráadásul: „Meg lehet érteni a magyarázatát”.

– Gyermekkori vágyálmom teljesült azzal, hogy taníthatok. Szeretek a gyerekekkel, úgy hiszem, jó kapcsolatot tudok velük létesíteni.

– Szabad idejében mi a kedvenc időtöltése?

– Szeretek olvasni, kertészkedni, állatokkal foglalkozni. A családdal és a barátainkkal sokat utazunk, kirándulunk, együtt nyaralunk. Gyakran elkísérjük a gyerekeket kenuversenyre, díjugratásokra.

– Hogyan képzelel a jövő iskoláját?

– Nem feladatom, nem is tisztem bírni az előző iskolavezetést, viszont úgy érzem, kötelességem vázolni a saját legfőbb távlati céljaimat is ismertetni maj-

dani vezetői stílusom legfőbb jellemzőit. Egyik legkedvesebb íróm Márai Sándor, aki pedagógiával is foglalkozott, azt vallja: a nevelés felelős vezetői kezdik gyanítani, hogy jó szakember csak az lehet, aki az összefüggéseket is látja. Ez jelenleg szinte megoldhatatlan, nehéz feladat, sok olyan problémát vet fel, amit az író még nem tapasztalhatott. Ilyen pl. a társadalmi és az egyéni (szülő, gyerek) szükséglet összehangolásának kérdése. Vannak azonban ennél konkrétabb, elérhető célok; ilyen a gyakorlatorientált, versenyképes magasabb szintű oktatás megvalósítása – a már elért eredmények megtartásával. Mindez csak olyan légkörű munkahelyen képzelhető el, ahová felszabadultan és örömmel jár be nap mint nap diák, tanár és alkalmazott. Egyszóval kapcsolatteremtő, igazságos vezető szeretnék lenni.

– Nem tűnik mindez utópiának?

– Amennyiben a tanár, a diák és a szülő partner a célok megvalósításában, s nem lankad az elszántság, az akarat és a bizalom, akkor joggal bízhatunk abban, hogy a majdani volt türrösök jó érzéssel gondolnak majd vissza az öreg alma materre.

„A nagy csobbanás”

Ezúttal nem az ismert film címéről van szó, hanem városunk – immár veterán – vízilabdacsapatának évenkénti találkozójáról, az összefüggések húszéves jubileumáról.

A Robbanó Rozmárok

Történt pedig, ahogy Bereczki Béla a Bajai Hírlap 1991. november 28-i számának sportrovatában írja, hogy „1951 tavaszán a Vén diófa alatt a Sugovicában klasszikus beállítottságú testnevelő tanárunk, Horváth László (Pigele) jóvoltából” beindult a vízilabdaélet. A tanár úrszerezte dokk és „ketrec” ettől kezd-

ve jó néhány bajai srác napi találkozásának, boldog fiatalágának és évtizedeken átívelő barátsága kezdetének színhelyévé, szimbólumává vált.

Az első találkozó 1989. augusztus 7.

– ahogy Ápity Milos, a főszervező Bajai Robbanó Rozmárok című könyvében írja. Ez az összefüggés sok szempontból nagyon fontos volt. Nemcsak azért, mert a politikai-történelmi események által a világ minden tájára sodort barátok végre találkozhattak, hanem azért is, mert akkor alakult ki a későbbi program.

Ezen a találkozón vette fel a csapat a Robbanó Rozmárok nevet, s jónak tűnt a két részből álló program is: Az ünnepélyes fogadás és a köszöntők elhangzása után néhány perc vízbirkózás a sportuszoda medencéjében, majd baráti vacsora, nosztalgia-buli valamely hangulatos helyen (Mohács, Dávod, Baja

stb.) Húsz év hosszú idő. A Rozmárok nem lettek fiatalabbak. Az immár világtalálkozóznak nevezhető rendezvény helyszíne egyre közelebb került Bajához, csobbanás után kényelmesebb volt a Duna Szállóba átsétálni, mint hajóval vagy busszal Mohácsra utazni a gasztronómia, no meg a hangulat kedvéért.” A nóta most már egyre többször így szól: „Öreglegénynek nem való a május.”

Ápity Milos azonban rendületlenül és fáradhatatlanul szervezett minden évben. Mindig akadtak segítőtársai: Galántai Gusztó és még sokan mások. És jöttek minden évben a barátok, bár egyre többször érkezett hír betegségről: „igazolt távolmaradásról”. Aztán aztán volt, aki jelezte, hogy nem tud jönni, más anélkül maradt el a következő találkozóról, a mélyen megrendült barátok már csak virágot vihettek Mihálovics Öcsi sírjára, s hol másutt hajtathattak volna fejet kegyelettel Ikotics Kula emléke előtt, mint a Sugovica-parton, a régi uszoda helyén. Ő volt az, aki minden találkozás alkalmával egy-egy Los Angeles-i pólóval ajándékozta meg a csapatot. A 19. találkozóra már nem

jöhetett el, a jubileumi huszadikra mégis megérkeztek a pólók, a töle megszokott pontossággal...

Takács, Majoros, Bánhidi, Palásti sincs már az élők sorában. Ez a szomorú tény beárnyékolta a 20. évfordulót. Minden a szokásos menetrend szerint zajlott le. A Himnuszot követően Ápity Milos a régi, Mányi Péter (edző) a fiatal csapatot mutatta be, a Sugovica Vízilabda Sportegyesület tagjait. Evetovics Iván (Cula) az öreg Rozmárok nevében mondott köszönetet, dr. Révfy Zoltán polgármester a fiatalok tiszteletbeli csapatkapitánya és játékosai is üdvözölte a megjelenteket. A vízilabdáról, mint az egyik legkarakteresebb és legeredményesebb magyar sportágról beszélt. Ezt igazolják a még folyamatban lévő olimpiai játékok is.

A vízilabda találkozó jubileuma szerencsésen kapcsolódik a „100 éves a bajai sport” ünnepségsorozathoz is. A polgármester szép szavakkal és ajándékokkal köszöntötte meg Ápity Milos sokéves eredményes munkáját, valamint kiemelte a hagyományok ápolásának fontosságát, a példamutatást.

Szép volt, fiúk!

Szeptember 26-28-ig új, hagyományteremtő rendezvény a Szentháromság téren!

Részletek lapunk következő számában!